

ALLAH YOLUNDA CANDAN VE MALDAN FEDÂKÂRLIK*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri! Cumanız mübarek olsun...

Bugünkü cuma konuşmamı Mekke-i Mükerre-me'den yapıyorum. Bu konuşmamda ayet-i kerimelerden izahat vereceğim. Konuşmamın konusu Kur'an-ı Kerim'in ayetleri olacak. Çünkü, seyahatte olduğum için yanımda diğer kaynak kitaplarım yok. Sadece, el-hamdü lillâh, Kur'an-ı Kerim her zaman yanımızda oluyor.

a. Akabe Bey'atı ve Medineliler

Biliyorsunuz Mekke-i Mükerre-me, sevgili peygamberimiz, rehberimiz, önderimiz, her şeyimiz, başımızın tacı, gözümüzün nuru, gönlümüzün sürûru Peygamber Efendimiz'in doğduğu belde... Ama Peygamber SAS Efendimiz, Allah'ın peygamberi olarak peygamberlik vazifesi kendisine gelince, Mekke'nin o zamanki yöneticileri ile arası açıldı. İlkönce Peygamber Efendimiz'i engellemeğe çalıştılar. Sonra da öldürmeğe kadar işi azıttılar, o noktaya götürdüler. Peygamber Efendimiz de mahzun bir şekilde;

---

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

“—Eğer müşrikler böyle zorlamasalardı, ey Mekke, ben seni bırakıp, terk edip gitmezdim!” diyerek; yol arkadaşı, yâr-ı gârı, gam güsârı, Ebûbekr-i Sıddîk Efendimiz RA ile beraber Medine-i Münevvere’ye hicret etti.

Tabii, niçin Medine-i Münevvere’ye hicret eyledi?.. Çünkü Peygamber Efendimiz Mekke’ye gelen bütün kabilelerle, heyetlerle yeri gelince konuşuyordu. Mina’da, Müzdelife’de, Hac diye, Ukaz Panayırı diye, alışveriş diye, adet diye gelen toplanan kabilelerin yanına gidip, kendisinin Allah’ın ahir zaman peygamberi olarak gönderdiği kişi olduğunu söylüyordu. Onları Allah’ın birliğine davet ediyordu. Kureyş’in kendisini sıktığını, üzdüğünü, zulmettiğini söylüyordu. Biliniyordu zaten olaylar.

Kendisine yardım etmelerini istiyordu. Allah’ın dinine yardımcı olmalarını istiyorlardı heyetlerden...

Onlar da dinliyorlardı. Fakat Kureyş’le bozuşmak istemedikleri için, o zamanki mevcut yönetimle bozuşmak işlerine gelmediğinden müslüman olamıyorlardı. Bunu da açıkça söylüyorlardı:

“—Evet doğru söylüyorsun, belki haklısın ama biz sana tâbî olur, senin yanında yer alırsak, senin hasmın olan Kureyş’e düşmanlık etmiş oluruz. Kureyş’e düşmanlık edince, biz de Yemen tarafında oturuyoruz, falanca tarafta oturuyoruz; artık bu Hicaz topraklarından, Kureyş’in hakim olduğu, müşriklerin hakim

olduğu yerlerden bizi geçirmezler. Ticaretimiz aksar, işimiz bozulur, geçimimiz zorlaşır. Onun için biz sana evet diyemeyiz, destek olamayız.” diyorlardı.

Ama, Medine’den gelen mübarek kimseler, Akabe denilen yerde, büyük şeytanın taşlandığı mıntıkada Peygamber Efendimiz’i dinlediler, kabul ettiler, itaat ettiler, iman ettiler.

Sonra onlar gitti, ertesi sene daha kalabalık bir heyet halinde, yetmiş kişi kadar geldiler. Aralarında Abdullah ibn-i Revâha gibi edip ve şair kimseler de vardı. Allah hepsinden razı olsun, hepsi cennetlik kimseler... Peygamber Efendimiz’e zaten içlerinden bir kısmı bir sene evvel bağlanmış idi. Onlar da bağlanmak istediler ama, dediler ki:

“—Yâ Rasûlallah senin şartın nedir, biz ne yapalım, bizden ne istiyorsun?” dediler.

Peygamber SAS Efendimiz şartlarını söyledi:

“—Allah’tan başkasına tapınmak yok. ‘*Lâ ilâhe illa’llâh, muhammedün rasûlü’llâh*’ diyeceksiniz, benim peygamber olduğumu tasdik edeceksiniz. Allah’a itaat edeceksiniz, Allah’ın emirlerini tutacaksınız, yasaklarından kaçınacaksınız.”

“—Peki kişisel isteğin nedir?” diye sordular.

“—Eğer beni davet şehrinize ediyorsanız, o zaman beni kendinizi koruduğunuz gibi, kendi mallarınızı koruduğunuz gibi koruyacaksınız.” buyurdu Peygamber Efendimiz.

Onlar da:

“—Peki, bunları böyle yaparsak bunun sonucu nedir? Böyle yaptığımız zaman elimize geçecek sonuç nedir?..” dediler.

Peygamber SAS onlara dedi ki:

“—Eğer siz böyle yaparsanız, Allah’ın dinine hizmet ederseniz, beni müşriklere karşı desteklerseniz; din yolunda malınızla, canınızla cihad ederseniz ve kendi canınızı, malınızı koruduğunuz gibi beni müşriklere, kâfirlere karşı korursanız; o zaman size bunların mukâbilinde Allah cennetini verecek. Cennetlik olacaksınız, ahiretin ebedî saadetine ereceksiniz.” diye onlara bildirdi.

Bunun üzerine onlar çok sevindiler ve çok heyecanlandılar. O edip ve şair Abdullah ibn-i Revaha gibi kimseler kalkarak dediler ki:

“—Aman, böyle bir şey ne kadar kârlı bir alışveriş! Biz itaat ediyoruz, bir şahsı beldemizde misafir ediyoruz; onu kendimizi, malımızı korur gibi himayemize alıyoruz, destek veriyoruz ona... Bunun mukâbilinde ebedî saadete eriyoruz. Ne kârlı bir alışveriş!.. Biz bir şey yapıyoruz ama, sonuçta ne kadar güzel bir sonuca ulaşıyoruz. Böyle bir anlaşma bizim çok hoşumuza gitti.

Bu anlaşmadan ne biz döneriz, ne de karşı tarafın dönmesini isteriz.” dediler.

Allah ve Rasûlü bu vaadinden dönmesin demek istediler. Onun üzerine Tevbe Sûresi'nin 111'inci ayet-i kerimesi indi ki, çok heyecanlandırıcı bir ayet-i kerimedir. Ben de bunu heyecanla okurum dâimâ...

b.Candan ve Maldan Fedâkârlığın Karşılığı

Allah-u Teâlâ Hazretleri bu güzel sözleşmeler, antlaşmalar üzerine; Peygamber Efendimiz'e yardım vaadinde bulunan ensarın, yetmiş kadar mübarek insanın bu sözleri üzerine; “Ne kadar güzel bir alışveriş, ne kârlı bir alışveriş! Biz bundan ne döneriz, ne de dönülmesini isteriz.” demesi üzerine buyurdu ki, *bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*:

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ
وَيُقْتَلُونَ وَعَدًّا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ
وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا
بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

(التوبة 111)

(Inna'llàhe'şterâ mine'l-mü'minîne enfüsehüm
ve emvâlehüm bi-ennelehümü'l-cenneh,
yukâtilûne fî sebîli'llâhi feyaktulûne ve
yuktelûne va'den aleyhi hakkan fi't-tevrâti
ve'l-incîli ve'l-kur'ân, ve men evfâ bi-ahdihi

mina'llâhi fe'stebşirû bi-bey'ikümü'llezî bâye'tüm bihî, ve zâlike hüve'l-fevzü'l-azîm.) (Tevbe, 9/111) ve devamı nâzil oldu. Sebeb-i nüzûlü bu.

Mânâ-yi münîfi, meâl-i kerîmi nedir bu ayetin?.. Devamını okumuyorum, sadece okuduğum birinci ayet-i kerimenin izahını yapmak istiyorum:

(İnna'llâhe'şterâ mine'l-mü'minîn) “Hiç kuşkusuz ki, şüphesiz ki, muhakkak ki Allah-u Teâlâ mü'minlerden satın aldı. Neyi satın aldı?.. *(Enfüsehüm ve emvâlehüm)* Canlarını ve mallarını satın aldı.” Ne mukâbilinde?.. Bir alışverişte, satmada, almada, vermede bir bedel değişmesi olur, takas olur. Yâni Allah mü'minlerin canlarını ve mallarını satın aldı da mukâbilinde ne var?.. *(Bi-ennelehümü'l-cenneh)* “Mukâbilinde onlara cenneti vaad ederek, cenneti vereceğini buyurarak canlarını ve mallarını aldı.”

Burada canlarını öne geçiriyor, mallarını sonra zikrediyor. O zaman Peygamber Efendimiz'i Medine-i Münevvere'ye çağırarak, can meselesiydi. Kureyş, Peygamber SAS Efendimiz'i öldürmeğe kalkışacak kadar gözü dönmüş, kanlanmış durumdaydı. Zaten zayıf müslümanları işkencelerle öldürüyordu. Bu sefer gider, onlarla da çarpışır, onları öldürebilirdi. Can meselesi vardı. Onlar canlarını tehlikeye atmaya dahi razı olmuşlardı. Mallarını da harcamaya söz vermişlerdi. Bu ayet-i kerimede onun için *(enfüsehüm)* önde gelmiş bulunuyor.

Demek ki, ortada mânevî bir alışveriş var. Alan Cenâb-ı Rabbü'l-âlemîn, satan da mü'minler... Satılan nedir?.. Mü'minlerin canları ve malları... Alan Allah-u Teâlâ Hazretleri bunların karşılığında onlara neyi verecek?.. Cenneti verecek.

Bu bir benzetmedir. Allah-u Teâlâ Hazretleri kulların anlayabileceği bir şekil ile, iyi mü'min olmanın ve Allah'ın dinine hizmet etmenin icabında can kaybına, icabında mal kaybına sebep olacağını, ama bunu göze alanın da cenneti kazanacağını, böylece latîf bir tarzda, nükteli bir benzetme ile bildirmiş oluyor.

Tabii, mü'minler mü'min olunca, Kur'an'a sarılınca, Rasûlüllah'a bağlanınca, müşrikler de onlara hücum edince ne oluyor?.. (*Yukâtilûne fî sebîli'llâh*) Allah yolunda cihad ederler, savaşırlar. (*Feyaktulûne ve yuktelûne*) Savaşta da insan ille bir sonuç olacak diye kestiremez önceden... "Bazan öldürürler, bazen kendileri ölürler." Kâfir ölürse, öldürülmüş olur; mü'min ölürse şehid olur. Neden?.. Birisi mü'min, Allah için çarpışıyor; ölürse şehid olur. Ötekisi kâfir, Allah'a karşı çarpışıyor, Allah'ın dinine karşı çarpışıyor. Allah'ın sevmediği, gazab ettiği kul; cehenneme gider.

Evet ikisi de ölüyor ama, birisi hırsından kininden, zalimliğinden çarpışıyor. Ötekisi de imanından, Allah'a bağlılığından dolayı fedâkârlık yaparak çarpışıyor. Birisi zulüm yolunda, birisi vefâ ve fedâ yoluyla yapıyor bu işi...

Bazen öldürürler, bazen öldürülürler. (Va'den aleyhi hakkà) Öldürülürlerse; ama öldürülmeseler bile nihayet insan bir zaman sonra eceli gelir ölür, dünyada kimse bâkî kalmıyor.

Her şey fânî, kalır Hak,

Sen Hak'la olmağa bak!

demiş eski büyüklerimiz. Nasıl olsa savaşa gitmeyen de ölüyor. İbretle gazetelerde okurdum. İran'dan kaçıyor adam, meselâ yolda trafik kazasında ölüyor. Çünkü eceli gelmiş. İran'daki rejimi sevmediği için, ölüm korkusundan kaçıyor; ama yolda ölüyor. Antalya'da yata bindiği zaman bir kaza oluyor, İranlı falanca öldü deniliyor. Yâni insanlar nasıl olsa ölecek.

(Va'den aleyhi hakkàn) “Allah'ın va'di haktır.” Kime?.. Mü'min olana?.. Ne va'd etmişti?.. Cenneti va'd etmişti. Allah'ın üzerine bu va'dini yerine getirmek haktır. Nerede bu vaad var?.. (Fit-tevrâti ve'l-incîli ve'l-kur'ân) “Allah'ın bu va'di Tevrat'ta da var, İncil'de de var, Kur'an-ı Kerim'de de var.”

Şimdi burada bir şeyi daha öğreniyoruz, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin gönderdiği eski peygamberler de çok sıkıntılara uğradılar. Mûsâ AS Firavun'la uğraştı, ne kadar büyük zorluklar çekti. İsâ AS zamanının muhalifleriyle ne sıkıntılar çekti. Havariler ve ona tâbî olan İsevîler; Mûsâ AS'dan sonra ona tâbî olan ümmetler nice eziyetlere maruz kaldılar. İlk hristiyanların Roma'da aslanlara parçalatıldığını tarih kitaplarından okuruz.

Tevrat'ta da böyledir. Çünkü iman biraz sorumluluk getiriyor, bir de tehlike getiriyor insana... Bu tehlikeyi Allah bu dünya hayatına kendisi koymuş. İmtihan olarak bu böyle, mü'min olursan tehlike var...

Mü'min olmazsan rahat var gibi görünüyor ama, mü'min olmayınca da insanlar rahat etmiyor. Firavun'un kavmi de rahat etmedi, Romalı imparatorlar da iflah olmadı. İmanın karşısına çıkan hiçbir zümre sonunda kâr etmedi. Ama imtihan olduğu esnada o taraf kârlı, o taraf sakın gibi göründü sadece...

(Va'den aleyhi hakkın) Allah'ın va'di haktır, kâfire cehennemi, cezayı, gazabı verecek; mü'mine cenneti, nimeti, rıdvân-ı ekberini ihsân edecek. Tevrat'ta da böyleydi, İncil'de de böyleydi, Kur'an-ı Kerim'de de böyledir.

Demek ki, eski kitaplardaki eski ümmetlerin de macerası aynı... Çünkü insanlığın mâcerası aynı; her zaman mü'minler var, bir de mü'minlerle uğraşan zâlimler var... Belki ellerinden menfaat gidiyor diye, belki imandan nasibleri olmadığı için... Herkes düşünsün.

(Ve men evfâ bi-ahdihi mina'llâh) “Allah'tan daha ziyade ahbine sâdık kim olabilir?” Yâni en sadık olan, her şeyi en iyi bilen, her şeye kâdir olan Allah-u Teâlâ Hazretleri'dir ve Allah'ın va'di haktır, va'dinden hulfü yoktur. “Kimdir Allah'tan daha fazla vefalı olabilecek kimse?” diye soruluyor ayet-i kerimede...

Bu nasıl bir sorudur?.. Olmaz böyle bir şey mânâsına, istihfâm- ı istinkâri derler, reddetmek için sorulmuş bir sorudur. (*Ve men evfâ bi-ahdihî mina'llâh*) Allah'tan daha ahbine vefalı kim olabilir?.. Yâni, olamaz böyle bir şey, hiç daha vefalısı çıkamaz. Ahbine en vefalı olan Allah'tır, va'dini yerine getirir. Yâni cennet muhakkak olacak demek...

(*Fe'stebşirû bi-bey'ukümü'llezî bâya'tüm bihî*) “Ey mü'minler Allah'la yapmış olduğunuz antlaşmadan, bey'atdan dolayı size müjdeler olsun, müjdelenin, sevinin; çünkü Allah va'dinden dönmez, cenneti muhakkak alacaksınız. (*Ve zâlike hüve'l-fevzü'l-azîm*) İşte bu çok muazzam bir kârlı sonuçtur, başarıdır, kurtuluştur. Bu sonuç en güzel sonuçtur, fevzü felâhtır.” diye Tevbe Sûresi'nin 111. ayet-i kerimesi böyle bitiyor, aziz ve muhterem kardeşlerim!

Medine-i Münevvere'nin mübarek ahalisine, *ensar* deniyor. (İnşâallah, yarın öbür gün oraya da geçeceğiz.) Peygamber Efendimiz'e yardım ettiklerinden böyle cennetlik oldular ve bu şerefi kazandılar. Tabii hicret etti Peygamber Efendimiz Medine-i Münevvere'ye, o mübarek ensarın yanına... Onlar bağırılarını açtılar, evlerini verdiler, tarlalarını verdiler.

Sonra Mekke'nin azgınları ordu gönderdiler oraya... Orada daİslâm'ı söndürmeğe çalıştılar ama, Allah'ın nurunu söndürmeğe kimsenin gücü yetmeyecektir. Kıyamete kadar Allah indirdiği Kur'an-ı Kerim'i koruyacak ve nurunu tamamlayacaktır. Orada da söndüremediler.

c.Cihad Edenlerin Mükâfâtı

Bu hicretten sonraki olayla ilgili birkaç ayet-i kerime daha okumak istiyorum. Tevbe Sûresi'nin 20-24. ayet-i kerimeleri... *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*:

الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَكْبَرُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ
هُمُ الْفَائِزُونَ

(التوبة: ٢٠)

(*Ellezîne âmenû ve hàcerû ve câhedû fî sebîlli'llâhi bi- emvâlihîm ve enfüsîhim a'zamü dereceten inda'llâh, ve ülâike hümü'l-fâizûn.*)
(Tevbe, 9/20)

“O kimseler ki iman ettiler ve hicret eylediler.”
Peygamber Efendimiz'e iman eylediler;
Peygamber Efendimiz de: “Benim hicret ettiğim
Medine'ye herkes gelsin, etrafımda toplansın!”
dedi.

Onun için, her kabileden mü'minler fırsat buldukça, Mekke'dekiler de müşriklerden kaçarak Medine'ye vardılar.

Kâfirler, müşrikler de onları kovalamağa, orada tepelemeğe niyet ettikleri için savaşlar oldu.
(*Ve câhedû fî sebîli'llâhi bi- emvâlihîm ve enfüsîhim*) “Malları ve canları ile Allah yolunda cihad ettiler.” Sonuç böyle oldu.

Burada mal önce zikrediliyor, can sonra zikrediliyor. Çünkü her İslâmî savaşta ille insanın canı gitmez, önce malından biraz masraf gider. Ama malından masrafı hakkıyla yapar sakınmazsa, canı kurtulur. Burada da o nükte var, aziz ve sevgili kardeşlerim!

“Böyle iman edenler, hicret eyleyenler, Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler, mallarını canlarını sarf ederek, ortaya koyarak cihad edenler, (*a'zamü dereceten inda'llah*) çok daha yüksek derecelerdedirler.” Kimlerden daha yüksektir?.. Bunları yapmayanlardan; iman edip de yerinde oturanlardan, hicret etmeyenlerden; hicret etse cihada katılmayanlardan... Bazı münafıklar kaytarıyorlardı, katılmıyorlardı. Allah indinde derece bakımından onlardan çok daha üstündür. (*Ve ülâike hümu'l- fâizûn*) İşte fevz ü felâha, kârlı sonuca ulaşacak olanlar onlardır.”

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ

وَجَنَّاتٍ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ

(التوبة: ٢١)

(*Yübeşşiruhüm rabbühüm bi-rahmetin minhü*)
“Allah onları, ‘Ey kullarım, ben sizi rahmetime gark edeceğim!’ diye kendisinin onlara vereceği rahmetle müjdeler. (*Ve rıdvânin*) Ve razı olacağını, rıdvân-ı ekberine eriştireceğini müjdeler. (*Ve cennâtin*) Ve onları cennetlere sokacağını müjdeler. (*Lehüm fihâ naîmün*)

mukîm.) Onlar o cennetlere girdiler mi, orada devamlı olan, mukîm olan, izâle olmayan, yok olmayan, bitmeyen nimetlere gark olacaklar. Onların içinde bahtiyar olacaklar.” (Tevbe, 9/21)

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

(التوبة: ٢٢)

(*Hàlidîne fîhâ ebedâ*) “Bu zevk ü sefâ, bu nimetler içinde gark olmak muvakkat da olmayacak; bu iman eden, hicret eden, cihad eden kimseler ebediyyen orada kalacaklar. (*Inna’llâhe indehû ecrün azîm.*) Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin yolunda yürüyenlere, Allah indinde büyük ecirler, mükâfatlar vardır.” (Tevbe, 9/22) buyruluyor 22. ayet-i kerimede.

Peki, bazıları bu fedâkârlığı, bu ihlâsı yapabildiler mi; yâni mallarını, canlarını ortaya koyabildiler mi?.. Herkes koyamıyor. İnsanlar üç sınıf: Bir kısmı kâfir, onlar hiç koymuyor. Bir kısmı mü’min ama zayıf, veya fâsık; onlar da kaytarıyorlar. Bir kısmı ihlâslı, hâlis muhlis müslüman... Bunları hâlis muhlis müslümanlar yapıyor, bu mükâfatları alıyor.

d.Kâfirleri Dost Edinmemek

Ötekiler ne olacak?.. Onlar hakkında da Allah-u Teâlâ Hazretleri ikaz buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ
أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ وَمَنْ
يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

(التوبة: ٢٢)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû*) “Ey iman edenler!”
Şimdi böyle, “*Yâ eyyühe'llezîne âmenû*” diye
başladı mı bir ayet-i kerime, “Bak bu iş iman
meselesidir, çok önemlidir. Mâdem mü’minsiniz,
dikkat edin; yoksa imanınız sakatlanır.”
demek...

“Ey iman edenler! (*Lâ tettahizû âbâeküm
ve ihvâneküm evliyâe ini'stehabbü'l-küfre
ale'l-îmân*) Eğer babalarınız bile olsa,
has kardeşleriniz bile olsa; onlar imana
gelmemişlerse, imana küfrü tercih edip kâfir
olarak, müşrik olarak kalmışlarsa, onları dost
edinmeyin, onlara sevgi beslemeyin! Onları
velîler, dostlar ittihaz etmeyin!”

Halbuki insan babasını sever, halbuki insan
kardeşini sever ama, Allah yasaklıyor. “Ey iman
edenler, mü’minseniz küfrü imana tercih etmiş,
müşriklikte, kâfirlikte kalmış olanları dost
tutmayın!” buyuruyor.

Peki, tutarsa ne olur?.. (*Ve men yetevellehüm
minküm*) “Sizden kimler onlara muhabbet
besler, dostluk ederse, (*feülâike hümü'z-
zâlimûn*) işte onlar zâlimlerin tâ kendileri
olurlar.” (Tevbe, 9/23) Zâlim olurlar, çünkü

İslâm'a hizmet etmiyorlar, İslâm düşmanlarına dost oluyorlar.

e.Cihadın Terk Edilmesi ve Felâketler

Ondan sonraki ayet-i kerime en büyük tehdittir. Bence bu ayet-i kerimeyi bütün müslümanların çoluk çocuğuna öğretmesi lâzım; kendilerinin de bilmesi lâzım!..

Allah-u Teâlâ Hazretleri, Rasûl-ü Edibi Peygamberimiz Efendimiz'e buyuruyor ki:

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ
وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا
وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا
أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ
فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ
(التوبة: ٢٤)

(Kul) “Onlara de! Etrafında seni dinleyen, senin çevrene toplanmış, hitabının muhatabı durumunda olan insanlara söyle! (In kâne âbâüküm ve ebnâüküm ve ihvânüküm ve ezvâcüküm ve aşî-retüküm) Eğer onların babaları, veya evlatları, oğulları, veya kardeşleri, veya eşleri, zevceleri; veya kavim ve kabileleri; (ve emvâlün-ni’ftereftümûhâ) kazandıkları, biriktirdikleri mallar; (ve ticâretün

tehşavne kesâdehâ) bozular diye korktukları ticaretler; (*ve mesâkinü terdavnehâ*) hoşlarına giden, hoşnud ve razı oldukları güzel meskenler; rahat, bağlı bahçeli, gölgelikli, geniş odalı, salonlu, havuzlu meskenleri; (*ehabbe ileyküm mina'llâh*) işte bunlar size Allah'tan daha sevimli ise...”

Hâşâ, sümme hâşâ, bunların ne kıymeti var ki...
Allah'ı ençok sevmesi lâzım!

وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

(البقرة: ١٦٥)

(*Ve'llezîne âmenû eşeddü hubben lillâh*)
[İman edenlerin Allah'a olan sevgileri çok daha fazladır.] (Bakara, 2/165) buyruluyor.

Allah'ı sevmesi lâzım ama, lâzım diyoruz da, her mü'min bu lâzım olan şeyi yapamıyor. Kimisi taraftarlık güdüyor. Yâni, biz ne devreler geçirdik: Mahkemeye gelen kimseyi, muhakeme eden kimseler araştırıyorlardı; kendi tarafından ise, arka kapıdan çıkartıyorlardı. Anarşist bile olsa ceza vermiyorlardı, taraf tutuyorlardı.

Şimdi bir insan, “Yâhu bu iman meselesi ama, babam bu benim!” diye babasını tutuyorsa, veya oğlunu tutuyorsa, veya kardeşini tutuyorsa, veya kardeşini tutuyorsa, veya zevcesini düşünüyorsa, veya kavim, kabile, aşiret, kavmiyet meselesine düşmüşse... İrkçılığın, kavmiyetçiliğin yeri var mı İslâm'da?.. Yok...

Sonra mallarını düşünüyorsa; “Yâhu ben bu işe girersem, benim mallarım yağmalanır veya ceza

olarak bana şöyle yaparlar, böyle yaparlar. Aman malım elimden gitmesin!” diyorsa; veyahut, “Ben mü’min olursam benden hizmet için, cihad için mal isterler. En iyisi hiç girmeyeyim! Çünkü müslümanlarda zekât var, sadaka var, cihada para ayırmak var; aman girmeyeyim!” derse; veya bozulacak ticaretinden korkarsa...

Kimisi korkuyor. Hak yola ilan vermekten korkuyor, hak yolla beraber olmaktan çekiniyor. “Hak yolun karşısındakiler bir çelme takar, bir oyun oynar, aman ticaretim bozulur.” diye ilan bile veremiyor. Halbuki kârlı, ilân verdiği zaman ticareti artacak ama, “Neme lâzım?” diyor.

Eğer ticaretinin bozulmasından korkarsa ve bir de evleri elinden gider filân diye korkarsa, Allah’ı sevmez de bunları severse, Allah’a bunları tercih ederse; Allah’a ve Rasûlüllah’a mukâbil ve Allah yolunda cihad etmeye mukâbil bunları tercih eder de, Allah’ın emrinden geri durur, Rasûlüllah’ın yolundan uzaklaşır ve Allah yolunda cihad etmektен geri durursa ne olur?.. *(Feterabbesû hattâ ye’tiya’llàhu bi-emrihî)* “Allah’ın başınıza ne iş getireceğini o zaman bekleyin bakalım!..”

Allah ne getirir aziz ve muhterem kardeşlerim?.. Felâket getirir. Mutlaka gözlerinden sakındıkları bu şeylerin hepsi zarara uğrar. Babaları zarara uğrar, evlatları zarara uğrar, zevceleri zarara uğrar, kardeşleri zarara uğrar, ticaretleri mahv u perişan olur. Beldeleri târ u mâr olur. Kavmi kabilesi perişan olur. Evler harab olur, bombalar gelir, yıkılır.

Afganistan'da görmedik mi?.. Daha başka diyarlarda, Bosna'da, Hersek'te bunların güncel misalleri yok mu?.. Tarihte milyonlarca misalleri var. Allah'ın emri nasıl gelir?.. Korkulan, üzerine titrenen şeylerin cezalandırılması tarzında gelir.

Bizim Dr. Metin [Erkaya] kardeşimiz, *Son Uyarı* diye çıkardığı gazeteciği göndermiş. Orada Ermenilerin Doğu Anadolu'da, bizim mü'min müslüman halkımıza, Türk-Kürt halkımıza ne zulümler yaptığını yazıyor; tüylerim diken diken oldu.¹Herkesin okuması lâzım, herkesin bilmesi lâzım!.. Çünkü cihanı aldatıyorlar, güya Ermeniler zulme uğramış diye...

Müslümanlara neler yapmışlar? Müslüman hanımlara, müslüman kızlara neler yapmışlar?.. Neler neler... Ne anlatmaya dilim varır, yâni utandığım için anlatamam. O kadar müstehcen, o kadar korkunç, o kadar çirkin, o kadar mütecâviz... O kadar dine saldırgan...

Hani, "Din hürriyeti var, herkes istediği gibi dinini yaşasın!" palavralarının hiç aslı yok... Böyle kıtır kıtır kesmişler, işkencelerle derisini yüzmüşler. Tenâsül aletlerini kesmişler, ağzına vermişler, "Üfürün bakalım, ötecek mi?" demişler. Kadınlar, kızlar mahv u perişan olmuş, şehid edilmiş.

Hattâ ilk başta kendileri ile işbirliği yapan insanları, yâni hainleri öldürmüşler. Çünkü

---

¹ Dr. Metin Erkaya, *Anadolu'da Ermeni Zulmü*, Son Uyarı, Haziran 1998.

kâfirin vefası yoktur, Allah'ın da cezası vardır, azîzün züntikamdır. Onlarla işbirliği yapanlar perişan olmuşlar, öldürülmüşler. “Şehid edildi.” diyor; ben şehid sözünü de kuşkuyla karşılıyorum. Orada, “Kendileriyle işbirliği yaptığı halde, kardeş olduğu halde, anlaştığı halde geldiler, şehid ettiler.” yazıyor ama, onun da şehidliği biraz şüphelidir.

Allah böyle şeyler getirir. Mal sakınılmışsa, mal elden gider. Can sakınılmışsa, can tehlikeye girer. Allah'ın emrinden, Allah'ı sevmekten, Rasûlüllah'ı sevmekten, Allah yolunda cihad etmekten geri durulmuşsa, hangi şeyden korkuluyorsa o belâ gelir. Balkanlarda böyle olmuştur, Kafkasya'da böyle olmuştur, Orta Asya'da böyle olmuştur... Dünyanın her yerinde böyle olmuştur ve böyle olmaktadır. Kanûn-u ilâhî budur.

Ben hatırlıyorum, Suriye'de olan olayların başlangıç zamanını... Ne kadar güzel idareler vardı. Hacca gidemeyenlere yardımcı olurlar, getirirler, götürürlerdi. Sonra gelen rejimde ne mal kaldı, ne rahat kaldı; o mallarını sakınanlar, fabrikatörler hapslere girdiler, hapslerde öldüler. Benim ismen tanıdığım kimseler var oralarda... Hiç bir yerden de yardım olmadı.

(Va'llàhu lâ yehdi'l-kavme'l-fâsikîn) “Allah fâsik kavimleri doğru yola çıkartmaz, hidayet eylemez. İşte böyle burunlarının doğrusuna, yanlış yaptıkları işlerin devamına giderler. Sonunda mahv u perişan olurlar.” diye bu ayet-i kerimelerde Allah-u Teâlâ Hazretleri bildiriyor.

f. Batılılar Dinlerine Çok Bağlı

zizve muhterem kardeşlerim! Ben Avustralya'dan buraya geldim ama, dünyanın her yerini gezen bir insanım. Latife yollu da, "Artık uluslararası hoca oldum!" diye söylüyorum. Böyle Evliya Çelebi gibi seyyah oldum. Bizim gezmediğimiz, görmediğimiz yer kalmadı.

Batı'ya dönmüşüz, *batıcılık* diyoruz, *Batı Çalışma Grubu* deniyor, ama emin olun batıyı tanımıyoruz. Batı'yı, içinde yaşayan insan iyi tanır. Batılılar son derece dinlerine bağlı... Belki inanmıyor kafası ama, kültür olayı olarak, 'Bu benim kültürüm, benim mazim!' diye bağlı. Hepsi bağlı... Düğünlerini kilisede yapıyorlar, eğlencelerini kilisede yapıyorlar. Papazlar önlerine düşüyor, önderlik ediyor, son derece canlı bir şekilde...

İngiltere'de doktora yapan bir ağabey vardı, orada doktora yaptı geldi. Biz daha o zaman İngiltere'yi filan görmemiştik. "Çoğu ateist!" diyordu. Ateist bile olsa hristiyan... Olur mu öyle şey?.. Olur, oluyor ve fiilen gördüm, ateist-hristiyan; çünkü hristiyanlığı destekliyor. Hangi kavim kimi desteklerse, ondandır. Kilisenin emrinde, kiliseyi destekliyor. Kiliseyi de devlet destekliyor. Devlet ile kilise iç içe ve yeni istilâ edecekleri ülkeleri beraber çalışarak istila ediyorlar.

Meselâ, Arnavutluk'ta komünist bir rejim vardı. O zaman, bizim ortaokulda, lisede bulunduğumuz yıllarda nüfusunun %99'u, hattâ

Türkiye'den daha fazla müslüman olan bir ülke diye, Arnavutluk dikkatimi çekmişti. Son yapılan sayımlarda nedeniliyor; %75'i müslüman... Demek ki hristiyanlar orada kaç misli arttırılmışlar?.. Yirmi beş misli arttırılmışlar. Kısa bir zamanda, benim ömrümün yarısında yirmi beş misli artmışlar.

Bizim Ankara İlâhiyat Fakültesi'nde rahmetli hadis-tefsir- fıkıh kürsüsü profesörü Tayyib Okıç Bey (**) vardı, kendisi Boşnak'tı. Daha doğrusu Peygamber Efendimiz'in sülâlesindenmiş ama onu söylemezdi. Saraybosna'nın reisü'l-ulemâsının oğluydu. Mübarek bir kimse idi, Allah hep-sine rahmet eylesin...

O kızardı; "Siz onların [batılıların] huylarını bilmezsiniz, ben içlerinde yetiştim. Onlar yüz senelik hesap yaparlar, iki yüz senelik hesap yaparlar. İki yüz sene sonra alacakları sonuç için şimdiden hazırlanırlar." derdi.

Sonra siz biliyorsunuz, aziz ve muhterem kardeşlerim, Kıbrıs meselesinde ilkönce karşımıza papaz ve din adamı olan Makarios çıkmadı mı?.. Siyâsî bir şey... Siyasetleri din adamlarının beraberliğinde gidiyor. Siyasilerle din adamları iç içe, beraber çalışıyorlar. Bu Sırpların bu müslümanlara karşı kışkırtılmasında, bu katliamları yapmasında Sırp kilisesinin papazlarının hâlâ ne kadar etkili olduğunu gazetelerden okuyorsunuz. Dünyanın her yerinde bu böyle oluyor.

Avustralya'da da biz cami aldık. Sonucu kesin olarak alıp da, size müjde vermek için ben söylemiyordum. Yirmi iki dönümlük, üzerinde güzel evli, havuzlu bir yeri aldık. Belediyeden de ön onayları almıştık. "Tamam, burasını cami yapabilirsiniz, sakın bir yer, ibadethane yapmaya müsaittir." demişlerdi.

Civarın papazı bir muhalefet başlattı, 200 küsur imza topladılar. Belediyeden karar çıkmadı. Bizim aldığımız mülk elimizde mülk olarak kaldı ama, cami yapamadık. Yani dinleri konusunda o kadar duyarlılar; dinlerini korumak, kollamak için çalışıyorlar. Evet, başka dinlere karşı saygılı olduklarını söylüyorlar ama, laiklik filan hepsi masal, hikâye; çok saldırıyorlar.

Onlar böyle saldırırken, uğraşırken, misyoner teşkilatlarıyla hristiyanlığı yaymaya çalışırken, kendi dinlerini geliştirmeye çalışırken... Ve geliştiriyorlar. Bakın Clinton Çin'e gitti, hemen bir jest, bir tavır, bir davranış biçimi sergiledi. Hemen oradaki kiliseye gitti, kilisede ayine katıldı ve "Ne mutlu, böyle bir ülkede böyle ibadetin serbest yapılabilmesi..." dedi. Bu bir işarettir.

Çinlilerin içinde hristiyan olan çok kimse var. Ben Avustralya'da boynuna haç takmış çok Çinli gördüm, Çinli hristiyanların kiliselerini gördüm. Kendi dinlerinde kalmıyorlar, hristiyan oluyorlar. Hristiyanlar orayı yavaş yavaş ele almış ve hristiyanlaştırmaya çalışıyor.

Filipinler, Malezya, Endonezya, Bangladeş, Hindistan, Pakistan vs. birçok yerde bu çalışmalarını ben bir uzman olarak, üniversite profesörü olarak gözlerimle gördüm ve rakamları okudum mecmualarda... Mecmualarını sakladım, neşrederim bir gün gelir diye.. Büyük bir gelişme gösteriyorlar.

g.Dinimiz İçin Çalışmamız Lâzım!

O halde bizim de çalışmamız lâzım!.. Müslümanların da çalışması lâzım! Allah ve Rasûlü yolunda, Allah'ın dinine hizmet etmeye çalışmamız lazım! Çalışmazsak, Allah-u Teâlâ mutlaka bunun hesabını sorar.

Bugünün müslümanları sanıyor ki, sadece namaz kılmakla, camiye gitmekle, hac yapmakla ve Ramazan'da oruç tutmakla iş biter... Hayır! Allah, yapılan şeylerin mükafatını verir, ama yapılmayan vazifelerin de hesabını sorar.

Şimdi ben, aziz ve muhterem kardeşlerim, bir ilâhiyat fakültesi profesörü olarak, Türkiye'yi seven bir kimse olarak, Türkiye'nin sahiplerinden birisiyim diye göğsümü gere gere her yerde söylüyorum bunu... Benim dedem bu yolda şehid olmuş, şehidlerin torunuyum, bu ülkenin sahiplerinden birisi benim. Kimse bana bu ülkenin ev sahipliği numarasını çekip de, beni suçlu duruma düşüremez. Bu ülkenin sahibi benim.

Bu ülkenin iyiliğini düşünen bir insan olarak, bu acı durumları görüyorum. Yıllardır bunu

söylüyorum. Bu adamların niyeti Balkanlar'dan müslümanları kazıdıktan sonra, Anadolu'dan da müslümanları çıkartmak... Bunları bilmeyenler onlara yardımcı oluyorlarsa, cahilliklerinden hainliğe dönüşüyor durumları... Hainliklerinden zalimliğe dönüşüyor baskıları... O bakımdan uluslararası meselelerden ayrı değil bu meseleler...

Tabii, ben bunları bildiğim için, camide vaaz vermeyi Hocam (Rh.A) Mehmed Zâhid Kotku Hazretleri bana emir buyurduğu zamandan beri, Ankara'da, İstanbul'da, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın resmi imzasıyla, mührüyle, kaymakamlığın onayıyla vaazlarımı devam ettirdim ama, vaaz yeterli değil, dini çalışma kafi gelmiyor. Yani bir caminin içinde 500 kişiye, 50 kişiye hitab etmek yetmiyor.

Onun için dergi çıkarttık, onun için radyo kurduk. Ne kadar güzel oldu, 200 küsur yansıtıcıyla her yerden dinlenen ve çokbeğenilen ve ödül kazanılan yüksek seviyeli bir yayın... Ne kadar güzel, ciddî, temiz... Televizyonumuz var, maalesef parasızlıktan ulusal değil, mahalli televizyon durumunda... Sonradan, bizden sonra ortaya çıkmış ulusal televizyonlar var. Paramız olsaydı, biz de bastırırdık parayı, ulusal televizyon alırdık. Zengin bazı milletvekillerini biliyoruz, fabrikatör, onlar kendilerine televizyon kanalı, ulusal kanal kurdular. Avrupa'dan, yurt dışından da dinlenebiliyor.

Bizim paramız olsaydı biz de yapardık. Bir eksikliğimiz yok ama, bir eksikliğimiz

arkadaşların yardım eksikliği... Yani, yapılan hizmetler güzelse, okullar birincilik kazanan öğrenciler yetiştiriyorsa, tertemizse, ödül alıyorsa yayınlarımız, her şeyimiz güzelse; o zaman bunun desteklenmesi lazım!..

Şimdi desteklemiyor arkadaşlar, beğeniyor, beğendiğini ifade ediyor, “Aferin!” diyor. Osmanlı şairlerinden birisi demiş ki:

*Ednâ-yı dehr her hünere âferin verir,
Yâ Rab, bu âferin ne tükenmez hazinedir!*

“Bu zamane insanları her hünere aferin veriyor. Yâ Rabbi, bu aferin ne tükenmez hazinedir.” diye alay ediyor. Aferinle iş yürür mü?.. Destekleyeceksin, yükün bir kısmını sen alacaksın, yürüteceksin, gelişecek.

Biz bu yayınları ulusal yaparsak, ulusaldan öteye uluslararası yaparsak, Amerika’dan, Afrika’dan, Endonezya’dan dinlenecek hale gelirse, daha faydalı olmaz mı?.. Bizim amacımız o idi. Biz dergilerimizi Arapça ve İngilizce de yayınlıyacaktık, eğer sizin desteğiniz olsaydı. Televizyon ve Radyo’yu da öyle yapabiliriz.

Şimdi biz Avustralya’ya gidiyoruz, bizim hanım el telefonuyla Türkiye ile konuşuyor. Suudi Arabistan’a geliyoruz, Suudi Arabistan’dan konuşuyoruz. Avrupa’ya gidiyoruz, Avrupa’dan konuşuyoruz. Yâni imkânlar var.

Aynı imkânları radyoculukta kullanırdık, her yerde çeşitli, güzel yayınlar yapardık. Tatlı, tatlı, bilimsel olarak her şeyi anlatırdık. Yunus’umuzu tanıtırdık, Mevlânâ’mızı tanıtırdık. Türkler’in zalim olmadığını, mazlum olduğunu anlatırdık. Ermenilerin yalan söylediğini anla-

tırdık. Yunanlıların şımarıklık yapıp, olayları çarpıttığını anlatırdık. Kendilerinin çocukları süngülediğini, hamile kadınları öldürdüğünü anlatırdık... Yâni her şeyi güzel anlatırdık. Kanuni Sergisi'nin Avrupa'da, Amerika'da hayranlık uyandırdığı gibi devamlı hayranlık uyandırırđık, savunurduk.

Ama kimse çalışmayınca, kimse destek vermeyince bizim takatimiz bu kadar işte... Ulusal bir televizyon bile yapamıyoruz, mahalliye bile götürmekte zorlanıyoruz. Radyo'da zorlanıyoruz.

Bir günlük gazete çıkardık, beğeniliyor. Avustralya'ya gelen nüshalarını inceleyen kardeşlerimiz, abone olan kardeşlerimiz çok beğendiler. Ama bunlar bir gün çıkmayabilir, yarın çıkmayabilir. Neden?.. Bir müessesenin 40 milyar aylık masrafı olursa, o kadar geliri olmazsa, ne olur?.. Kapatılır.

h.Hizmetlerimizi Destekleyin!

Onun için ben bu tarihi konuşmamda, –başında tarihî diye mahsustan söyledim, 10 Temmuz 1998 tarihli konuşmamda– bütün müslümanları göreve davet ediyorum. Bizim hizmetlerimizi seviyorsanız, destekleyin!.. Ama öyle kuru lafla, aferinle değil... Aksi takdirde bir gün gelir de hizmetler durursa, “Vah vah, bizim haberimiz olmadı!” demeyin! Bunun böyle denmemesi için şimdiden hatırlatıyorum; bizi destekleyin!..

Bir gazete çıksın diye ben zorladım. Çıksın ama, ilgililer diyor ki:

“—Hocam çıksın ama, Őu kadar ton kağıt gidiyor günde...

Seksen kişi çalışıyor, her birinin evinde çoluk ocuk var, onlar aŐ yiyecekler, maaŐ istiyorlar.”

Őu anda dinlediğiniz Akra radyomuz, 200 kúsur yansıtıcıdan yayın yapıyor. Bunların kesin desteklenmesini rica ediyorum. Bu kesin bir ricadır, ciddi bir ricadır ve önemlidir. Vakit bakımından da önemlidir. Lútfen bizi her yónden, ózellikle mâlî yónden destekleyin!..

(*Bi-embvâlihîm ve enfúsihîm*) [Mallarıyla ve canlarıyla] deniliyor ayet-i kerimelerde... Mal canın yongası, ikisi de önemli. Mali yónden desteklerseniz desteklersiniz; desteklemezseniz, Cenabı Mevlâ'nın huzurunda bir belge olsun diye bu tarihî konuŐmayı yaptım. Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimize, dinimize hizmet Őerefini ihsan eylesin...

Saf Sûresi'nin sonuncu ayet-i kerimesinde Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ

(الصّف:١٤)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû kûnû ensàra'llàh*)
“Ey İman edenler, Allah'ın yardımcıları olun!”
(Saf, 61/14)

Allah'ın yardımcıya ihtiyacı yok; Allah'ın dinine yardım edilecek. Allah'ın dini óĐrenilsin, insanlar müslüman yetişsin diye gayret edilecek.

EĞer bir ocuk bir başka yabancı koleje, misyoner kolejine gidip de hristiyanlaŐıyorsa,

o bir kayıptır. Çünkü, İslam'dan sonra hristiyanlık, geriye dönüştür. Akıl ve mantık her şeyi gösteriyor aşikâr olarak... Onun için kolejlerimizin de olması lazım!..

Benim malî imkânım olsa, arkadaşlarımla fakülteler de kurarım, üniversiteler de kurarım. O kadar çok pırıl pırıl, bilgin, mütedeyyin kardeşimiz var, üniversiteler de kurarız. Beş tane üniversite kurabilecek insan gücümüz var, ama mâlî gücümüz yok... Lütfen mâli imkânları olanlar ve olmayanlar, herkes hizmetlere koşursunlar, gücü yettiğince, var gücüyle hizmet etsinler!.. Sonra iş işten geçiyor. Afganistan bugün harabe... Geçen gün bir Afganlı ile karşılaştık burada; doktorası kabul olmamış Suud'da... Doktora yapmış ama kabul etmemişler. Anlayış göstermemişler, haksızlık yapmışlar.

“—Belki ülkene gidersen, çalıştığın konuyu kendi üniversitende anlatırsın, belki orada doktor olursun!” dedim.

Güldü acı acı, dedi ki:

“—Afganistan'a niye gideyim, Afganistan harabe...”

Afganistan tabii harabe olur. Çünkü, gereken şeyleri vaktinde yapmadılar. Afganistan'da sulh ve sükûn varken gereken hizmetleri yapmadılar. Ondan sonra ceza geldi, harabe oldu.

Allah-u Teâlâ hepimizi gafletten uyarsın... Dinine güzel hizmet etmeyi, iş işten geçtikten sonra değil vaktinde hizmet etmeyi ve canla başla hizmet etmeyi, malıyla ve bütün varlığıyla hizmet etmeyi nasib eylesin...

Lütfen, müesseselerimiz size emanettir; müesseselerimizi koruyun, kollayın, iş birliği içinde geliştirin!.. Biz kişisel bir şey peşinde değiliz, topluca yapılmasını daha çok tercih ediyoruz. Topluca katılımı katılın ve müesseselerimizi en güzel müesseseler haline, birinci sıradaki müesseseler haline getirin!..

Bizim dışımızdaki hasımlardan hiç bir şekilde geri kalmamamız lazım! Çünkü seviye bakımından, güzellik bakımından geri kalmıyoruz ama; mâlî bakımdan ve alet edevat bakımından biraz geride kalabiliyoruz. Bu hususlarda hepinizin âcilen ve ciddî olarak işe eğilmenizi ve gereken atılımları ve yatırımları yapmanızı ve desteği vermenizi rica ediyorum!

Allah hepinizden razı olsun...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

10. 07. 1998 - Mekke

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü